

- 2) Czy jest zgodne z prawem Unii, aby sąd duński, przed którym zawiśł spór pomiędzy pracownikiem a pracodawcą z sektora prywatnego, dotyczący wypłaty odprawy, której pracodawca na mocy przepisów prawa krajowego opisanych w pytaniu 1 nie ma obowiązku wypłacić, co jest niezgodne z przewidzianą w prawie Unii ogólną zasadą niedyskryminacji ze względu na wiek, dokonał wyważenia tej zasady oraz jej bezpośredniego skutku z zasadą pewności prawa i powiązaną z nią zasadą ochrony uzasadnionych oczekiwań, a następnie sformułował wniosek, że zasada pewności prawa ma pierwszeństwo przed zasadą niedyskryminacji ze względu na wiek, a w konsekwencji na mocy prawa krajowego pracodawca jest zwolniony z obowiązku wypłaty odprawy? Wyjaśnienia wymaga także kwestia, czy fakt, że pracownik w określonych okolicznościach może domagać się odszkodowania od państwa w związku z niezgodnością ustawodawstwa duńskiego z prawem UE, ma wpływ na ocenę, czy można dokonać takiego wyważenia.

**Odwwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 16 lipca 2014 r. w sprawie T-309/12
Zweckverband Tierkörperbeseitigung in Rheinland-Pfalz, im Saarland, im Rheingau-Taunus-Kreis
und im Landkreis Limburg-Weilburg przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 25 września
2014 r. przez Zweckverband Tierkörperbeseitigung in Rheinland-Pfalz, im Saarland, im Rheingau-
Taunus-Kreis und im Landkreis Limburg-Weilburg i. L.**

(Sprawa C-447/14 P)

(2014/C 421/35)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Zweckverband Tierkörperbeseitigung in Rheinland-Pfalz, im Saarland, im Rheingau-Taunus-Kreis und im Landkreis Limburg-Weilburg i. L. (przedstawiciel: A. Kerkmann, Rechtsanwältin)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Saria Bio-Industries AG & Co. KG, SecAnim GmbH, Knochen-und Fett-Union GmbH (KFU)

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

1. uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej w sprawie T-309/12 Zweckverband Tierkörperbeseitigung/Komisja⁽¹⁾ i – w przypadku, jeśli Trybunał uzna, że dysponuje wszystkimi niezbędnymi danymi w celu wydania ostatecznego rozstrzygnięcia sporu – stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 25 kwietnia 2012 r. w sprawie pomocy państwa SA.25051 (C 19/2010) (ex NN 23/2010), jaką Niemcy przyznały na rzecz Zweckverband Tierkörperbeseitigung in Rheinland-Pfalz, im Saarland, im Rheingau-Taunus-Kreis und im Landkreis Limburg-Weilburg [nr sprawy C (2012) 2557 wersja ostateczna] oraz obciążenie Komisji kosztami postępowania w przedmiocie odwołania oraz postępowania przed Sądem;
2. posiłkowo, uchylenie zaskarżonego wyroku i skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd, stanowiąc jednocześnie, że rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów zostanie wydane w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie opiera swoje odwołanie zasadniczo na następujących zarzutach:

Sąd bezprawnie zakwalifikował finansowanie dodatkowych mocy przerobowych w razie chorób epizootycznych za pomocą wkładów członków wnoszącego odwołanie jako pomoc państwa w ten sposób, że za punkt wyjścia przyjął, że wnoszącego odwołanie w świetle działalności polegającej na utrzymywaniu dodatkowych zdolności mocy przerobowych zwierząt na obszarze jego działania, należy traktować jak przedsiębiorcę w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE. Sąd wprowadził na wstępie słusznie zakłada, że czynności przeprowadzane z wykonywaniem uprawnień władztwa publicznego nie mają charakteru gospodarczego, który uzasadniałby stosowanie reguł konkurencji z TFUE. Sąd również słusznie wyjaśnia, że konieczne jest, aby oddzielnie przeanalizować kolejno każdą czynność wnoszącego odwołanie, czy może chodzić o działalność w ramach władztwa publicznego. Niemniej jednak niesłusznie dochodzi do wniosku, że utrzymywanie dodatkowych zdolności mocy przerobowych w razie chorób epizootycznych nie dokonuje się w ramach wykonywania władztwa publicznego, lecz stanowi działalność gospodarczą, która kwalifikuje w całości jako przedsiębiorstwo.

Poprzez stwierdzenie, że wnoszącemu odwołanie nie powstały żadne koszty netto w związku z utrzymywaniem dodatkowych zdolności mocy przerobowych dodatkowych w razie chorób epizootycznych, Sąd ponadto naruszył obowiązek uzasadnienia wyroków. Ponadto uchybił swojemu obowiązkowi do zbadania dowodów wnoszącego odwołanie, które wykazywały, że subsydiowanie krzyżowe działalności gospodarczej poprzez wkłady jest wykluczone.

Wbrew stanowisku Sądu, w przypadku utrzymywania dodatkowych mocy przerobowych w razie chorób epizootycznych, włącznie z ich organizacją i finansowaniem przez wnoszącego odwołanie, chodzi o usługę w ogólnym interesie gospodarczym (DAWI). Zaskarżony wyrok narusza zatem art. 106 ust. 2 i art. 107 ust. 1 TFUE.

Ponadto Sąd poprzez oba stwierdzenia, że wnoszący odwołanie uzyskał korzyść, ponieważ nie zostały spełnione kryteria wyroku Trybunału w sprawie Altmark⁽²⁾ oraz że wpłaty tytułem wkładów, które zostały zastosowane w celu rekultywacji skażonych miejsc, stanowiły pomoc państwa, naruszył art. 107 ust. 1 TFUE.

Dalej, Sąd poprzez stwierdzenie, że wnoszący odwołanie nie mógł podnieść zarzutu naruszenia art. 106 ust. 2 TFUE bez podważenia sporządzonych przez Komisję ram unijnych dla DAWI, naruszył art. 106 ust. 2 TFUE.

⁽¹⁾ ECLI:EU:T:2014:676

⁽²⁾ Wyrok Altmark, C-280/00, ECLI:EU:C:2003:415.